

СВІТЛАНА ТАРАТОРІНА

ЗАРАДИ АФРОДИТИ І ВСІХ ЇЇ ОБЛИЧ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

283 рік за боспорським літочисленням¹,
місяць Перитія, 12 число
Боспорське царство

Цариця Динамія² рік тому втратила чоловіка. Рим прагне скористатися моментом і скинути непокірну правительку. А для цього — одружити Динамію з відданим імперії царем Понту, Полемоном. Цариця ж наполягає, що віддала свою руку Скрибонію, проте довести цього не може. Скрибоній зник. А може, ніколи й не існував. У Боспорі люблять легенди...

Зі слогадів Тита Флавія Вара, трибуна першої Боспорської когорти XII Блискавичного легіону

Котіс щільніше загнув плащ. У тьмяному призахідному світі тканина втратила колір і здавалася темною, немов засохла кров. Добре, що їм приховує також бруд та діри, які з'явилися на колись дорогому плащі за останні тижні. Запізнілий рибалка обдарував незвичного зайду зляканим поглядом і побіг брудною вуличкою. У кошику за його

¹ Боспорське літочислення, або ж боспорська ера (також понтійська чи віфіно-понтійська), використовувалося зі 149 року до н. е. принаймні до 497 року н. е. в Малій Азії та Чорномор'ї. Зазначена в тексті дата відповідає 15 року до н. е. (*Прим. авт. тут і далі.*)

² Динамія — цариця Боспору в 47–12 рр. до н. е. Походила з династії Мітрідатидів, тривалий час правила спільно зі своїми чоловіками Асандром, Скрибонієм та Полемоном.

спиново неприємно хлюпнула слизька риба. Вона наче теж питала, якого смердючого цапа одягнений як римлянин робить так пізно в найгідкішому районі Пантікапея.

Навкруги тіннями нависали одноповерхові халупки, складені з грубо обробленого вапняку. Смерділо нечистотами. Котіс гідливо витяг ногу з баюри, наповненої риб'ячими тельбухами. Він роззирився, намагаючись зорієнтуватися. Лише у двох будинках, що стояли один навпроти одного, яскраво горіли вогні. З таверн лунали пісні та п'яний сміх портових повій. Котіс підняв очі і прочитав криво виведений напис: «Хтива устриця». Поряд красувалася напіввідкрита мушля. Біла перлина, наче язичок, привітно закликала всередину. Вівіска на другій таверні тільки упитому всмерть рибалці могла здатися мешканцем морських просторів. «П'яний дельфін» — повідомляла вишкрябані на дошці літери. Обидві назви не віщували нічого доброго. Мушля та дельфін — символи Афродіти, найшанованішої богині в Пантікапеї. Тільки у Котіса з нею не надто дружні стосунки.

Котіс скрушно зітхнув і переступив поріг «Хтивої устриці». У таверні було людно. Стояли кислий дух вина та чад від олійних ламп. Крадії, повії, рибалки, колишні раби та інші темні особи нижнього міста тулялися за столиками. Біля стіни, заставленої амфорами, застиг господар — невисокий товстун з темним, набряклим, наче осіння слива,

носом. Він поставив ківш, витер руки об замизкану ганчірку і з цікавістю поглянув на Котіса. Очиці ковзнули плащем, зупинилися на римському мечі, пройшлися тканими скіфськими шароварами та м'якими шкіряними чоботами. Вбрання було дивним навіть на нижнє місто, проте в Котісі безпоміально вгадувався мешканець верхнього, царського Пантікапея.

Від найближчого столика, де сиділи дві повії, долинув захоплений свист. Підстаркувата порна¹ звела підмальовані вугіллям брови. У носі молодшої блиснуло золотом пеміше кільце.

— Красунчик, — долинув виразний шепіт.

Їхній клієнт — купець із окраїн — хотів був обуритись, але побачив меч і зробив вигляд, що вдихнув у легені кілька крапель вина. Двоє кінокефалів, що сиділи за ним, оцирились. Світло спалахнуло на собачих іклах. Вуха загрозливо настовбурчилися. Собакоголові пасли купця, очікуючи, коли він достатньо набереться й виповзе надвір. У Котісі вони побачили конкурента. Рибаки неподалік повтягували голови в плечі й міцніше схопилися за чаші. Рабиня, що розносила вино, затримала ойнохою² на плечі. В очах її застигла тривога, вона вже підраховувала обсяги роботи, що випадуть на її долю з приходом дивного чужинця.

¹ Порна — найвища категорія проституток у Давній Греції

² Ойнохойа — давньогрецька посудина для розливання вина.

НАТАЛІЯ ДОВГОПОЛ

DAMSEL IN DISTRESS,
АБО АЛІСА В БІДІ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Тупий біля у передпліччі, зірочки в очах, двоє латників, які, зчепившись, падали просто на неї. І чиясь рука, що вихопила до того, як грудя металу дзвінко повалялася на землю. Туди, де ще мить тому стояла Аліса.

Дівчина кліснула й похитнулася. Проламані дошки ристалища, перелякані обличчя глядачів, хард-рок із динаміків — усе було притаулене, мов у мареві. Аліса неспішно повернула голову до рятувника, який досі стискав її в обіймах.

— Це ти? Ну нарешті це ти... — сказала вона з придихом і, за всіма законами жанру, знепритомніла.

Ніхто не знає, про що думають привиди. Подекуди навіть самі привиди.

І коли на початку серпня під стіною бастиону археологи знайшли три кістяки, частково вмуровані в будівлю, вони їй гадки не мали, що випускають на волю. Непокоєві сні? Неприкажні душі?

Три душі, які непевно пам'ятають земне життя, зате відчайдушно прагнуть помсти. А ви б не прагнули після н'ятисот років у цеглі?

Сонце

Вони познайомилися наприкінці липня. Аліса подавала документи в авіаційний, він розпивав пиво під крилом літака — просто на подвір'ї універу. Його постать одразу

впала в окох косуха, фенечки на руках, довге волосся, зав'язане у хвіст. Так уже давно не ходять. Чи це закос під «Maneskin»? Ще б очі підмалювати.

Враз Алісі закортіло вчитися саме тут. На англійській філології, що досить віддалено стосувалась університетського профілю, але серед цих літаків, зелених алеї, дивакуватих людей. Навіть перспектива носити форму її не лякала: якщо цей рокер час від часу вдягає темно-синій піджак із краваткою, то і її костюм пасуватиме. Та й, зрештою, з київського передмістя, зі школи, де всі однакові й абсолютно не цікаві, вона нарешті вибирається в люди.

Коли виходила з корпусу, знову кинула погляд на хлопця. Був старший за неї, тримався розкуто — сміявся в компанії друзів, перетягував на себе увагу.

Аліса обсмикнула сукенку, машинально закусила губу. Подумала: а що, як зараз упасти? Ніби ненароком, ось тут, на асфальт. Граційно, як у серіалах, а він...

Аж раптом він повернув голову. Помітив її, кинув оком на поділ сукні, що поривався за вітерцем. Кутики вуст повзали вгору.

Аліса закліпала. Відкрила була рот, аби сказати щось кумедне, але на думку не спало нічого. Натомість нога спіткнулась об бордюр, і дівчина геть не граційно проїхалася коліном по асфальту.

— Ти в порядку, сонце?

Сонце!

В іншому випадку вона б не повелася. Устаала й демонстративно пішла, кинула б: «Та яке я тобі сонце!» Але його голос звучав так проникливо, а тепла рука вже торкалася плеча, тож усі її феміністичні застороги випарувалися моментально. Зрештою, може вона хоч раз у житті побути *damsel in distress*, такою до чорта стереотипною «панною в біді»?

— Я в порядку, — сказала Аліса, підіймаючи голову.

Вона нічого не тямала в мистецтві зваблення. Короткий роман у літньому таборі, невдале побачення з хлопцем із паралельного класу, валентинка від аноніма — от і вся її любовна практика за сімнадцять років. Але цього разу мало бути інакше.

— Допоможи підвестися, — закліпала очима вона.

Слідкувала, щоб голос часом не зірвався, а руки позрадницьки не тремтіли.

Хлопець узяв її за талію, вона обхопила його шийо.

Інші присвиснули, та герой-рятівник лише вишкірився. Посадив на бордюр, промив рану «Моршинською» газованою, сприснув санітайзером. Звідкись узявся пластир, і за кілька відточених рухів рана вже була заклеєна хрест-навхрест.

— Тобі куди? Давай до зупинки доведу. Чи викликати таксі, мааа?